

Ebben a légkörben találkoztam először a Vigiliával. Tankönyvünk kevés volt, jegyzetkből, könyvtárból kölcsönzött könyvekből, lexikonokból, otthon talált könyvekből tanultunk. Egyik tanárunk folyóiratokat szokott behozni az órára. Egyik alkalommal a Diárium volt a kezében, mások a Vigiliából olvasott föl. A Diáriumból Várkonyi Nándor tanulmányát, az Elvesztett paradicsom egyik részletét ismertette, a Vigiliából verseket olvasott föl. Dr. J. M. kölcsönadta a folyóiratszámokat. A Vigilia egyik szerkesztőjét, Sík Sándort, akinek nevét a folyóirat címlapján olvastam, már „ismertem”, a kölcsönkapott számban Rónay György írásain tapadt meg a szemem.

Nemsokára Rónay Györgyöt is „megismertem”. Az egyik vasárnap délelőtt irodalmi matinét hirdettek iskolánk tornatermében. Ma is őrzök egy meghívót, egy névjegynél alig valamivel nagyobb kartonlapocskát. A meghívó a matiné műsorát tartalmazta. A vendégek Pestről érkeztek. Kunszery Gyula humoros hangú írásaiból olvasott föl (ilyen rímei voltak: Verdi – revorverdi, Mascagni – mászkáni), s legkivált Rónay György előadására emlékezem. Szabadon, egy kis papírlapra írt vázlatból beszélt. Zrínyi Miklósról, a csáktornyai költőről, aki 1664-ben Kanizsa várát is megostromolta, szólt az előadása. A földrajzi aktualitás, a geográfiai közelség megragadta figyelmemet, és szavai megtapadtak emlékezetemben. Állva beszélt, két lábán kissé előre-hátra hintáztatta testét. Hangja fátyolos, rekedtes volt. Sovány, sápadt, aszkéta arcú, talán tüdőbeteg férfinek láttam. Meglepett, hogy ugyanazon a színpadon, ahol nemrég még mi szerepeltünk, a Hej, tulipán, tulipán-t énekeltük, most költő beszél. Furcsa és szokatlan volt, hogy a mászórudak, a kötelek, a nyújtók, a bordásfalak között, a gyűrűhinták alatt irodalomról van szó.

Úgy emlékezem, akkor határoztam el, hogy megszerzem a folyóirat számait visszamenőleg is. Egy ideig számonként vásároltam a lapot a városháza földszintjén újból megnyílt papírüzletben, a „Fislinél”. (E helyen a háború előtt Fischl Fülöp és fiai könyv- és papírboltja működött. Hitelre, „könyvre” itt vásároltuk bátyámmal a szükséges iskolaszereket. Az üzlet neve a család elhurcolása és a háború után is „Fisli” maradt. Később tudtam meg, hogy a család egyik messzire szakadt tagja a ma Párizsban élő Fejtő Ferenc nevű író . . .) Később előfizettem a lapra . . . A háború után újrainduló folyóiratnak csaknem negyven éve, a Vigilia 1946. decemberi száma – XI. évfolyam 1. szám – óta kortárs olvasója vagyok. Utóbb alkalmanként írásaimat is közölte a lap . . .

## KÁROLYI AMY

### 7 sor

Ilyenkor a kert meztelen,  
cipőtlen mint a kiskacsák.  
Még az ingük is levetették a fák,  
hogy megkopogtassa hátukat a doktor.  
Nem betegek, csak halottak.  
A bibliai rabbira várnak,  
öltözz, mondja majd holnap.